

Λορέντζος Μαβίλης

Επιλεγμένα ποιήματα

Λήθη

Καλότυχοι οι νεκροί που λησμονάνε
την πίκρια της ζωής. Όντας βυθήση
ο ήλιος και το σούρουπο ακλουθήση,
μην τους κλαις, ο καημός σου όσος και να 'ναι.

Τέτοιαν ώρα οι ψυχές διψούν και πάνε
στης λησμονιάς την κρουσταλλένια βρύση·
μα βούρκος το νεράκι θα μαυρίση,
α' στάξη γι' αυτές δάκρυ όθε αγαπάνε.

Κι αν πιούν θολό νερό ξαναθυμούνται,
διαβαίνοντας λιβάδια από ασφοδίλι,
πόνους παλιούς, που μέσα τους κοιμούνται...

Α' δε μπορής παρά να κλαις το δείλι,
τους ζωντανούς τα μάτια σου ας θρηνήσουν:
θέλουν - μα δε βολεί να λησμονήσουν.

Τὰ μυστικὰ τοῦ Ἀγνώστου

Βαθυὰ βαθυὰ μὲς τὴν καρδιά μου νοιώθω,
μὲς τὴν καρδιά τὴ μυριοπονεμένη,
ἕναν παντοτεινὸ κι' ἄσβυστο πόθο
ποὺ μὲ ψυχομαραίνει·
ταντάλου δίψ' ἀθάνατ' εἶναι τούτη
ὅπου τὰ χεῖλη τῆς ψυχῆς μου φρύγει·
γι' αὐτὴν ὅλα τῆς τ' ἄμετρα πλούτη
δροσιὰ θᾶχαν ὀλίγη.

Εἶν' ἀγάπη; Δὲν εἶναι· ὅλο τὸ μέλι
ποὺ κρύβουν μὲς τὰ χεῖλη χίλιαις κόραις
ὡμορφες σὰν τοῦ Ραφαήλ οἱ ἀγγέλοι,
γιὰ πολλαῖς πολλαῖς ὥραις
ἀπὸ ἕνα στόμ' ἂν τὸ ρουφοῦσα, ἢ λάβρα
ποὺ ἢ φλόγ' ἀκαταλάγιαστη ἔχει ἀνάψη
μέσα 'ς τὰ φυλλοκάρδια μου τὰ μαῦρα,
δὲ θᾶθελε, ὄχι, πάψη.

Τὰ ὀνείρατα τῆς δόξας ἀπὸ χρόνια,
σὰν τὸ χόχλο μὲς 'ς τὸ νερὸ ποῦ βράζει,
ἔσκαζαν, καὶ τοῦ κόσμου ἢ καταφρόνια
καὶ τὸ πικρὸ μαράζι,
ποῦ αὐτὴ γεννᾷ, μοῦ ἀπόμειναν μονάχα·
ὄχι, δὲν εἶναι ἀμάραντο στεφάνι
δάφνης ἐκεῖνο πῶθελα ἐγὼ νᾶχα,
νᾶμαι μηδὲν μοῦ φτάνει!

Οἱ ἐλπίδες μου ὅλες ἐσβυσθῆκαν· πάει!
Ἦ χρυσόφτεραις φύγαν φαντασίαις·
μόνο αὐτὸς ὁ πόθος θὰ μὲ φάη,
ποῦ βάλαν οἱ Ἐριννύες
'ς τὰ φρενιασμένα τοῦ νοός μου βάθη,
γιὰ νᾶναι ὁ δαίμονάς του κι' ὁ θεός του:
ὅλο τὸ ἐγὼ μου λαχταρεῖ νὰ μάθη
τὰ μυστικὰ τοῦ ἀγνώστου.

Καλλιπάτειρα

«Αρχόντισσα Ροδίτισσα, πώς μπήκες;
Γυναίκες διώχνει μια συνήθεια αρχαία
εδώθε». - «Έχω ένα ανίψι, τον Ευκλέα,
τρία αδέρφια, γιό, πατέρα Ολυμπιονίκες»

να με αφήσετε πρέπει, Ελλανοδίκες,
και εγώ να καμαρώσω μέσ' στα ωραία
κορμιά, που για το αγρίλι του Ηρακλέα
παλεύουν, θιαμαστές ψυχές αντρίκειες.

Με τες άλλες γυναίκες δεν είμαι όμοια·
στον αιώνα το σόι μου θα φαντάζη
με της αντρείας τα αμάραντα προνόμια.

Με μάλαμα γραμμένος το δοξάζει
σε αστραφτερό κατεβατό μαρμάρου
ύμνος χρυσός του αθάνατου Πινδάρου».

Στήν Πατρίδα

Πατρίδα, σὰν τὸν ἥλιο σου ἥλιος ἄλλοῦ δὲ λάμπει.
Πῶς εἰς τὸ φῶς του λαχταροῦν ἡ θάλασσα κι οἱ κάμποι,
πῶς λουλουδίζουν τὰ βουνά, τὰ δάσ', οἱ λαγκαδιές
στέρνοντάς του θυμίαμα μυριάδες μυρωδιές!
Ἄφρολογοῦν οἱ ρεματιές καὶ λαχταρίζ' ἡ λίμνη,
χίλιες πουλιῶν λαλιές ἤχοῦν, τῆς ὀμορφιάς του ὕμνοι,
σ' ἄπειρ' ἀστράφτουν χρώματα παντοῦ λογιῆς λογιῆς
τ' ἀγέρα τὰ πετούμενα τὰ σερπετὰ τῆς γῆς.
Κι αὐτὸς σηκώνει τ' ἀλαφρὰ τῆς καταχνιάς μαγνάδι,
κι ἡ κάθε στάλ' ἀπὸ δροσιὰ γυαλίζει σὰν πετράδι,
κάθε ἀχτίδα του σκορπᾷ μὲ τὴν ἀναλαμπὴ
χαρά, ζωὴ καὶ δύναμη κι ἐλπίδα ὅπου κι ἂν μπεῖ.
Φαντάζεις σὰν τὸν ἥλιο σου κι ἐσύ, καλὴ πατρίδα,
καὶ μάγια σὰν τὰ μάγια σου στὸν κόσμον ἄλλοῦ δὲν εἶδα.
Ἡ γῆ σου εἶναι παράδεισος, κι αἰώνια γαλανὸς
γύρω σου καθρεφτίζεται στὸ πέλαγ' ὁ οὐρανός.
Κι οἱ νύχτες σου μὲ τ' ἄστρα τους, μὲ τὴ γαλάζια πάστρα,
μὲ τ' ἀηδονολαλήματα, τρεμάμενα σὰν τ' ἄστρα,
μὲ τὸ φεγγάρι ποῦ περνᾷ, σὰν τ' ὄνειρο εὐτυχίας
στὴ μέση τῆς ἀπέραντης οὐράνιας ἡσυχίας.
Οἱ νύχτες σου δροσοβολοῦν χιλιόπλουμα λουλούδια
καὶ στῶν παιδιῶν σου τὶς καρδιές ἀμάραντα τραγούδια,
σταλάζουνε στὰ σπλάγχνα τους θεράπειο λησμονιάς,
ἐλευτεριάς ἀγάλλιαση καὶ μίσος τυραννιάς.
Μάγεμ' ἀσημούφαντο, φῶς μαργαριταρένιο,
λιώνονται σ' ἓνα χάραμα ξανθό, μαλαματένιο.

Γιομάτος μόσχους καὶ δροσιῆς ὁ Ζέφυρος τερπνᾶ
μέσ' ἀπ' ἀγάπης φαντασιῆς τὰ πλάσματα ξυπνᾶ.
Κι ἀνάμεσα στὰ χρώματ' ἀπὸ χίλια οὐράνια τόξα,
προβαίνει πάλ' ὁ ἥλιος εἰς ὅλη του τὴ δόξα.
Καί, σὰν τοῦ μεγαλείου σου σύμβολο φωτεινό,
ἕως τὸ χρυσὸ βασίλεμα λάμπει στὸν οὐρανό.
Ἑλλάς, τὸ μεγαλεῖο σου βασίλεμα δὲν ἔχει,
καὶ δίχως γνέφια τοῦς καιροῦς ἡ δόξα σου διατρέχει.
Ὅσες φορές ὁ ἥλιος σου νὰ σὲ φωτίσει ἐρθεῖ,
θὲ νὰ σὲ βρεῖ πεντάμορφη, στεφανωμένη ὀρθή.

Πατρίδα

Πάλε ξυπνάει τῆς ἀνοιξῆς τ' ἀγέρι
στὴν πλάση μυστικῆς ἀγάπης γλύκα,
σὰν νύφ' ἡ γῆ, πῶχει ἄμετρα ἄνθη προίκα,
λάμπει ἐνῶ σβηῆται τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρι.
Πεταλοῦδες πετοῦν ταίρι μὲ ταίρι,
ἐδῶ βουίζει μέλισσα, ἐκεῖ σφήκα·
τὴ φύση στὴν καλή της ὥρα ἐβρῆκα,
λαχταρίζει ἡ ζωὴ σ' ὅλα τὰ μέρη.
Κάθε μοσχοβολιὰ καὶ κάθε χρῶμα,
κάθε πουλιοῦ κελάηδημα ξυπνάει
πόθο στὰ φυλλοκάρδια μου κι ἐλπίδα
νὰ σοῦ ξαναφιλήσω τ' ἅγιο χῶμα,
νὰ ξαναἰδῶ καὶ τὸ δικό σου Μάη,
ὁμορφὴ μου, καλή, γλυκειὰ πατρίδα.

Ταξίδι

Σου άρεσαν τα σονέτα μου και αγάλι
αγάλι εψυχοπόνεσες κ' εμένα
κ' εχάρισές μου, ομορφομάτα, μ' ένα
φίλημα, την καρδιά σου τη μεγάλη.
Ποιος ερράγισε τ' άλικο ανθογυάλι
και αντίς αίμα νερά θωρώ χυμένα
και τ' άνθια της αγάπης μαραμένα;
Είχε ο γιαλός της γλύκας γυρογυάλι;

Μισοκρύβεται έν' άχαρο βιβλίο
σκονισμένο, παλιό, στο ύστερο ράφι·
το εδιάβασες μια μέρα σ' ένα πλοίο
και δεν καλοθυμάσαι ούτε τί γράφει.
Μια στάλα ζωής πιωμένη σόχει
κί' ακόμα δεν το παραρρίχνεις, όχι.

Ειδύλλιο

Μὲ φωτίσματ' ἀσημένια λάμπυρίζουν
ἢ ἔληές ὄξω 'ς τὴν λιακάδα·
μόνο ἐδῶ νερὰ δροσάτα μουρμουρίζουν
εἰς τ' ἀπόσκια μὲς τὴν πλούσια πρασινάδα.

Μιὰ σκεπὴ μᾶς πλέκουν ἄνθη ἐδῶ καὶ φύλλα
ὅπου ἡ κάψα δὲν περνάει·
μόνο ἀπανούθε τὸ φῶς τὴν πρασινίλα'ς
τὰ τετράξανθα μαλλιὰ σου ἀντιφωτάει.

Ἔλ', ἀγάπη μου, γλυκὰ ν' ἀναπαυθοῦμε
δῶ σιμὰ 'ς τὴν νερομάννα·
γύρ', ἐδῶθε, λυγερή, νὰ φιληθοῦμε,
ἀλλ' ἀγάλια, μὴν ξυπνήσωμε τὸν Πᾶνα!

'Σ τὸ χιονάτο σου τὸν κόρφο ἓνα λουλοῦδι
μαβὶ κι' ἄγριο γέρνει κάτου·
σὰν βραδυάση θὰ σοῦ ψάλω ἓνα τραγοῦδι
ποῦ θεὸ νᾶχη τὴ δροσιά, τὴ μυρωδιά σου.

Γύρε πάλι, λυγερή, νὰ φιληθοῦμε,
τὸ νερὸ σιγοκυλάει·
τὴ μουρμούρα τὴ γλυκειά ποῦ τώρ' ἀκοῦμε,
ὁ σκοπὸς ποῦ θὰ σοῦ πῶ θὰ σ' τὴ θυμάη.

Τήρα ἐκεῖ 'ς τ' ἀλαβαστρένιο σου ποδᾶρι
πεταλούδα ὠραία ζυγώνει·
σὰν κι' αὐτὴ μὲ πλήθιο χρῶμα καὶ καμάρι
τὰ φτερά του ὁ κάθε στίχος μου θ' ἀπλώνη.

Δός μου ἀκόμα ἓνα φιλάκι, δός μου κι' ἄλλο!
Σὺ τοῦ τόπου εἶς' ἡ Ναιιάδα.
Ἄχ! νὰ ἡμπόρια στὸ τραγοῦδι μου νὰ βάλω
τοῦ φιλιοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ σου τὴ γλυκάδα!

Η ποιήτρια Θεώνη Δρακοπούλου, η Μυρτιώτισσα, αναφέρει για την τελευταία τους συνάντηση,

«... Ζητούσε μες στα ιδανικά την απολύτρωση κι αναζητώντας στάθηκε στο μεγαλύτερο: την Πατρίδα. Έγινε πατριδολάτρης μέχρι μανίας. Από εκεί άντλησε το τελευταίο, το υπέρτατο ιδανικό του: το θάνατο. Η λατρεία της Πατρίδας και του θανάτου! Ν' αγκαλιάσει το θάνατο πολεμώντας για την Πατρίδα! Κι άδραξε την ευκαιρία, μιαν ακόμη φορά, γιατί καθώς ξέρουμε κι άλλες φορές είχε πολεμήσει για την Πατρίδα του με την ίδια πάντα λαχτάρα. Κείνο τον καιρό είχε χαθεί ένας απ' τους πρώτους αεροπόρους μας, ένα αξέχαστο παλικάρι, ο Καραμανλάκης. Ο Μαβίλης που πάντα ζήλευε ένα τέτοιο τέλος, σαν το έμαθε σκυθρώπιασε και είπε: 'Ο Καραμανλάκης πέθανε κι εμείς ειμάρστενε ακόμα εδώ;' Τέτοιος πόθος του θανάτου τον κρατούσε. Όταν ο Ρώμος τον ζήτησε για συμπολεμιστή δέχτηκε με χαρά και περηφάνια. Ήρθε να μας αποχαιρετήσει το βράδυ. Φορούσε την κόκκινη στολή του Γαριβαλδινού. Δεν κάθισε καθόλου, σεργιανούσε πάνω κάτω σαν τ' ανυπόμονο τ' άτι που βιάζεται να ορμήσει. Απ' τα λόγια του νιώθαμε πως δεν πίστευε κι ούτε που το 'θελε να γυρίσει πίσω...
...Η ψυχή μας ήταν πολύ βαριά. Σηκώθηκε να φύγει, βιαζόταν γιατί θα ξεκινούσαν χαράματα. Μας αποχαιρέτησε έναν, έναν. Φαινόταν ανέκφραστα ευτυχισμένος. Μες απ' το παραθύρι τον κοιτάζαμε αμίλητοι ώσπου χάθηκε. Κάτω απ' το φως του φαναριού ο πορφυρός του χιτώνας φάνταζε σαν αίμα, σύμβολο του θανάτου προς τον οποίο βιάδιζε με τόσο καμάρι! Σε λίγες μέρες αρχίσαμε να λαβαίνουμε δελτάρια που μας έστελνε απ' τα διάφορα μέρη που περνούσαν, απ' το Βόλο πρώτα, έπειτα απ' τον Τύρναβο, απ' τη Σιάτιστα, απ' τα Γρεβενά. Κι ύστερα τίποτα, τίποτα πια...».